

Frenki i Džoni obasjani mesečinom

Dnevnik – 18. april 2016. 19:35

Džoni, usamljeni sredovečni čovek, po izlasku iz zatvora zapošljava se u grčkom restoranu gde upoznaje Frenki, koja je takođe usamljena. Zaljubljuje se u nju i siguran je da će njihova ljubav procvetati. Problem je što se Frenki oseća...

Naravno, reč je o sadržaju romantične komedije „Frenki i Džoni obasjani mesečinom” čije su premijera i repriza na sceni Raša Plaović beogradskog Narodnog pozorišta obeležili protekli vikend „preteći” da dobijemo novi pozorišni hit. Pred nama, pod rediteljskom palicom Tee Puharić u romantičnoj, ali ne patetičnoj predstavi o novim šansama Igor Đorđević kao Džoni i Sloboda Mićalović u ulozi Frenki. Igra u melodrami je šahovska, glumački izvedena tako da drži pažnju svakog trena, jer se odigrava istinska umetnička igra. U njoj akteri donose na scenu, u jednu sobu, život u kome povlačimo poteze, kao i oni nakon jednog sastanka u ljubavnoj šahovskoj igri, u kojoj svako ima pravo na šansu...

Igor Đorđević i Sloboda Mićalović, pod lupom svih onih koji su pod utiskom holivudske duge trake na kojoj nas u „Frenkiju i Džoniju” opsenjuju Al Pacino i Mišel Fajfer, ali i onih koji se prvi put susreću sa dramatisacijom teksta Terensa Mek Nelija, pronašli su sebe i očevidni put do publike.

- Frenki i Džoni je aktuelan i neophodan komad jer se svi ponašamo kao da smo samim rođenjem toliko emotivno povređeni da bi do kraja života trebalo od nečeg da se branimo sopstvenim iluzijama iza svojih štitova nedodirljivosti, a to neminovno vodi ka praznini. Ovaj komad govori o skidanju oklopa i gardova. O dozvoljavanju mogućnosti da budemo voljeni. O dozvoljavanju mogućnosti da budemo povređeni. Svi tražimo ljubav, ali da li smo sposobni da volimo? Ova partija šaha dvoje inteligentnih i atraktivnih, ali emocionalno osakaćenih ljudi je ipak dirljiva jer oni pristaju da daju šansu vezi koja od starta izgleda osuđena na propast i osvajaju nas idejom da i autsajderi mogu jednostavno uploviti u luku ljubavi. Jer, kao što Džoni kaže: Nikada ne biraš ljubav. Ona bira tebe - objašnjava rediteljka Tea Puharić govoreći o komadu koji je i produkt umetničko - poslovne saradnje beogradskog i somborskog Narodnog pozorišta.

Tekst je preveo Stefan Sablić, scenografiju i kostime kreirala je Vanja Popović, a dramatisaciju je uradila Jelena Paligorić. Po rečima dramaturga, „Frenki i Džoni” je komad o prevazilaženju strahova da bi se stiglo do ljubavi. To je priča o dvoje ljudi koji počinju život iznova. Koji uče da dišu zajedničkim ritmom. Od njih dvoje može mnogo da se nauči... Sve je u tom komadu pitanje ljubavi, i to vrišti iz njegovog svakog reda. Najvažnije je ipak da ljubav nije ona bljutava i paušalna romantična komedija koju su nam pre mnogo godina prodali kao viziju realnosti. Ne, daleko je od toga. Ljubav u ovom komadu je prevazilaženje straha, zato što je ovaj svet, nažalost, prepun prestrašenih ljudi, konstatuje Paligorić govoreći o beogradskoj postavci „Frenki i Džoni”.

V. Đuričić

Praizvedba na Brodveju

Komad je inače praizveden 2. juna 1987. godine u of-brodvejskom pozorištu „Manhattan Theatre Club,, u režiji Pola Benedikta, a naslovne uloge tumačili su F. Marej Abraham i Keti Bejts. Četiri godine kasnije, 1991, reditelj Geri Maršal snimio je pomenuti film pod nazivom „Frenki i Džoni” sa Al Paćinom i Mišel Fajfer u glavnim ulogama.